

Camilla Läckberg

Koekoeksjong

Vertaald door Ron Bezemer

Voor Simon

ZATERDAG

Hij bekeek de foto's nauwkeurig. Hij wist dat Vivian geïrriteerd was omdat hij besloten had dat ze niet naar het feest zouden gaan, maar hij kon zich er gewoonweg niet toe zetten. De tijd had hem uiteindelijk ingehaald en hem gedwongen naar de waarheid te zoeken. Misschien had hij dat al lang geleden moeten doen.

Wat er gebeurd was, had door de jaren heen als een molensteen om zijn nek gehangen. Hij was bang geweest voor de vragen, voor de antwoorden en voor alles wat daartussen lag. De keuzes die hij had gemaakt, hadden hem gevormd tot de man die hij was. En wat hij nu in de spiegel zag, was niet bepaald eervol. Ervoor kiezen je leven te leiden met een blinddoek voor je ogen, was dat nooit. Ten slotte had hij zichzelf gedwongen hem af te leggen. En te handelen vanuit wat hij zag. Langzaam en zorgvuldig pakte hij de ingelijste foto's, een voor een. Hij zette ze tegen de muur en telde er zestien. Ze waren er allemaal.

Hij deed een paar stappen naar achteren en bekeek ze. Daarna richtte hij zich op de eenvoudigere, lege lijstjes. Dat waren zijn plaatsvervangers. Op papiertjes schreef hij van elk van de te exposeren foto's de naam, met grote, ongelijkmatige letters. Vervolgens nam hij een rolletje tape en maakte de papiertjes vast in de lege lijsten. Hij had de foto's zelf niet nodig om ze voor zich te kunnen zien als hij ze over de witte muren van de galerij verplaatste. Elke foto voor de komende tentoonstelling stond op zijn netvlies gebrand en hij kon ze zo uit zijn geheugen opdiepen en ze duidelijk zien.

Het zou hem nog veel uren kosten, waarschijnlijk tot diep in de nacht, om de hele expositie op te hangen, dat wist hij, en hij zou er morgen de prijs voor betalen. Hij was geen jonge man meer. Maar hij wist ook dat hij zich tijdens de vernissage over twee dagen lichter en vrijer zou voelen dan in vele jaren.

De gevolgen van wat hij gekozen had te doen zouden dramatisch zijn. Maar daar kon hij geen rekening mee houden. Hij had al veel te veel jaren met veel te veel rekening gehouden. Ze hadden allemaal in de donkere schaduw van zijn leugens geleefd. Natuurlijk liepen ze het risico verpletterd te worden, maar toch was hij van plan zijn waarheden te onthullen. En die van hen.

Zelf had hij zich nog nooit zo vrij gevoeld als nu, terwijl hij voorzichtig het papiertje met het woord *Schuld* in een van de lijsten vastzette.

Zelfs de dood kon hem niet langer afschrikken.

Erica Falck rekte zich uit. De warmte van haar bed maakte het verleidelijk om te blijven liggen, maar ze had Louise Bauer beloofd haar al over een uur te ontmoeten voor een gezamenlijke powerwalk. Eigenlijk begreep ze niet waarom ze die afspraak had gemaakt. Maar Louise was waarschijnlijk gestrest voor de komende festiviteiten en zou wel behoefte hebben aan een praatje.

‘Moeten we er vanavond echt naartoe?’

Patrik kreunde naast haar en legde het kussen op zijn gezicht. Erica trok het van hem af en sloeg hem er zachtjes mee.

‘Het wordt vast hartstikke gezellig! Goed eten, een paar glazen heerlijke wijn, je vrouw bij wijze van uitzondering netjes opgemaakt...’

Patrik vertrok zijn gezicht en deed zijn ogen dicht.

‘Een party ter gelegenheid van een gouden bruiloft, Erica. Hoe feestelijk kan dat zijn? Een heel stel verwaande gasten en eindeloze speeches. Je snapt toch wel wat voor type mensen daarnaartoe komt?’

Hij kreunde weer.

‘We gaan in elk geval, dus kun je maar beter op je tanden bijten en een positieve houding aannemen,’ zei Erica.

Ze was nu waarschijnlijk de grens van haar flinkheid gepasseerd, dus boog ze zich naar Patriks kant van het bed. Streelde zacht zijn borstkas. Daaronder sloeg zijn hart zo krachtig dat het maar moeilijk te geloven was dat hij ooit hartproblemen had gehad. Toch bleef ze altijd ongerust.

‘Louise verwacht ons. Bovendien hou ik ervan je in een pak te zien. Daarin zie je er waanzinnig knap uit, vooral in dat donkerblauwe.’

‘Ach, je vleit me alleen maar.’

Patrik kuste haar op de mond, eerst voorzichtig, om vervolgens over te gaan op een innigere kus. Hij trok haar dicht, heel dicht tegen zich aan, en Erica voelde zoals altijd hoe haar man ervoor zorgde dat haar hele lijf warm en zacht werd.

‘De kinderen kunnen elk moment uit bed komen,’ mompelde ze met haar mond tegen de zijne.

Patrik reageerde door het dekbed over hun hoofden te trekken. Daaronder werd het al snel warm, in hun bubbel bestond op dat moment niets anders dan zij tweeën. Hun lippen. Hun ademhaling.

Toen bevestigde een harde plof waar Erica al voor had gewaarschuwd.

‘Verstoppertje!’

Noel gilde van plezier terwijl hij op het bed op en neer stuitte. Als een kanonskogel kwam Anton er direct achteraan en landde trefzeker op Patriks familiejuwelen.

‘Godallem...’ Hij hield zich in na een blik van Erica. ‘Verdorie!’

Noel en Anton stikten van het lachen. Erica zuchtte glimlachend. Zij en Patrik hadden slechts een paar seconden gehad dat ze met z’n tweeën waren, het moest maar genoeg zijn. Ze boog zich over de twee jongetjes en kietelde ze zo dat ze huilden als wolven.

‘Ik heb geprobeerd ze tv te laten kijken, maar ze gingen ervandoor toen ik de yoghurt tevoorschijn haalde.’

Maja stond bij de deur in haar nachtjapon met een eenhoorn op de voorkant terwijl ze machteloos haar armen strekte.

‘Liefje, je hoeft ’s ochtends niet op ze te passen, ze mogen er gewoon uit als ze dat zelf willen,’ zei Patrik en hij wenkte haar om naar hen toe te komen.

Eerst aarzelde Maja. Altijd zo verantwoordelijk. Toen verscheen er een brede lach op haar gezicht, waarna ook zij zich op het bed liet vallen en meedeed met het spel. Erica ving over de hoofden van de kinderen Patriks blik op. Hun gezin was perfect. Heel perfect.

‘Denk jij dat ze vooraf bellen, of moeten we tot donderdag wachten? We weten toch dat ze het soms van tevoren aankondigen?’

Henning Bauer trommelde met zijn vingers op het tafelblad. Het was het eerste weekend van oktober. Buiten had de herfst het overgenomen en grijze golven met witte schuimkoppen sloegen tegen de gladde klippen op het kleine eiland. Hun kleine eiland.

Hij keek naar Elisabeth, die tegenover hem zat met haar kopje thee.

‘We hebben immers gehoord dat ik een van de vijf laatsten ben. Dat betekent natuurlijk niet dat ik win. Er zijn geen garanties. Maar als het klopt heb ik twintig procent kans.’

Hij bleef met zijn vingers op tafel trommelen.

Zijn vrouw nipte voorzichtig aan haar thee. Henning bewonderde haar kalmte. Dat was altijd hun wederzijdse dynamiek geweest als het zijn schrijverschap betrof. Hij wond zich op, zij werd rustig. Hij maakte zich ongerust, zij straalde zekerheid uit.

Henning bleef met zijn vingers trommelen in afwachting van haar antwoord. Hij had behoefte aan haar vertrouwen. Hij had het nodig dat ze tegen hem zou zeggen dat alles goed zou komen.

Na een paar slokjes thee zette Elisabeth voorzichtig haar kopje op het schotelkje. Het was een van dezelfde kopjes waaruit ze al hun hele huwelijk dronken. Een van de ontelbare huwelijkscadeaus op hun overdadige bruiloft, en hij zou van zijn levensdagen niet kunnen vertellen van wie ze ze gekregen hadden.

Buiten kwam een van de golven hoger dan de andere en wierp een stortvloed aan water tegen het panoramavenster dat de hele lengte van de voorgevel van het huis in beslag nam. Het zout van de zee liet altijd sporen op het glas achter en hun werkster had haar handen vol aan pogingen om de vlekken weg te poetsen. De scherenkust was onverbiddelijk in zijn onberekenbaarheid, en het was alsof hij voortdurend probeerde de beschaving te verdringen en verloren grond te heroveren.

‘Wees niet ongerust, lieveling. Of ze bellen vandaag of morgen, of anders wachten we tot donderdag. Of ze bellen niet. Maar als ze

bellen, wat ik vanzelfsprekend geloof dat ze zullen doen, moet jij doen alsof je verbaasd bent. Je mag niet onthullen dat we weten dat je op de shortlist staat.'

Henning knikte met zijn blik op de glazen ruit.

'Natuurlijk niet, liefje. Natuurlijk niet.'

Hij trommelde een vaag ritme terwijl hij nauwkeurig het patroon bekeek dat het water op het glas achterliet. Eén van vijf. Daar zou hij tevreden mee moeten zijn, maar als hij eraan dacht wat er binnen zijn bereik lag, wat één enkel telefoontje hem kon geven, kreeg hij bijna moeite met ademen.

'Kom kom, eet nu wat,' zei Elisabeth en ze schoof een mandje met vers brood naar hem toe. 'We hebben een lange dag voor de boeg, om het nog maar niet over een lange avond te hebben, en ik wil niet meemaken dat je tegen tien uur aan tafel in slaap valt.'

Henning stak zijn hand uit naar een warm kadetje. Hij kon maar beter doen wat zijn vrouw zei. Op zijn broodje smeerde hij een dikke laag boter die onmiddellijk smolt.

'Vanavond gaan we dansen,' zei hij met zijn mond vol brood en hij knipoogde naar Elisabeth, die licht glimlachte.

'Allemachtig, hoe vroeg heb je de boot al genomen? En in dit weer?'

Erica hield een hand voor haar gezicht als bescherming tegen de harde wind en ze moest worstelen om Louise Bauer bij te houden. Het was net als altijd een uitdaging. Hoe hard ze ook liep, Louise liep altijd sneller. Het werd er niet beter op toen ze spatten voelde van de golven die slechts een paar meter achter hen op de kust sloegen. De houten gebouwtjes gaven nog enige bescherming, maar Erica kon bijna horen hoe zelfs die kraakten in de wind.

'Ach, ik word toch elke ochtend tegen zessen wakker,' zei Louise. 'En vandaag zal het wel een lange dag worden, ik ben namelijk verantwoordelijk voor alles wat het feest betreft, dus voelde ik dat het nodig was om de ochtend met een powerwalk te beginnen.'

Erica hief haar ogen ten hemel. Maar tegelijk begreep ze dat

Louise het nodig had haar hoofd leeg te maken. Om de assistente van Henning Bauer te zijn, haar schoonvader en een van de meest gelauwerde auteurs van Zweden, was zeker niet erg gemakkelijk.

‘Ik heb nog nooit het gevoel gehad dat een powerwalk iets noodzakelijks is,’ mopperde ze. ‘Bij nader inzien denk ik dat ik nog nooit het gevoel heb gehad dat enige vorm van fysieke activiteit noodzakelijk is.’

Louise moest lachen.

‘Je bent echt grappig. Natuurlijk vind ook jij het heerlijk om je te bewegen. Je krijgt er energie van voor de hele dag.’

Erica moest haar uiterste best doen om te kunnen blijven praten terwijl ze in een veel te hoog tempo op Galärbacken omhoogliepen. Ze trok haar blauwe Helly Hansen-jack strakker om zich heen. Louise droeg natuurlijk perfect zittende trainingskleren die zowel winddicht als waterafstotend waren.

‘Ik hou van het gevoel erna, als dat is wat je bedoelt. Maar tijdens het lopen zelf? Niets. Nada. Zelfs als ik weet dat ik het nodig heb.’

Erica bleef een poosje staan om op adem te komen. Louise minderde ook vaart en keek naar haar.

‘Ik heb me eerlijk gezegd de laatste tijd een beetje lusteloos gevoeld,’ vervolgde Erica, ‘en ik denk dat het te maken heeft met verkeerd eten en te veel stilzitten. Plus het ouder worden. Laten we het ouder worden niet vergeten. Ik begin al te voelen dat de premenopauze op me afsluipt. Heb jij dat nog niet gevoeld?’

Louise zette zich weer in beweging.

‘Ik ben wel een paar jaar ouder dan jij, maar...’ Louises stem aarzelde en nadat ze de apotheek waren gepasseerd versnelde ze haar pas. ‘Maar toen ik jong was, is mijn baarmoeder operatief verwijderd. Kanker. Dus nu begint iets wat in mijn leven een groot verdriet is geweest, langzaam te veranderen in een zegen.’

‘Oei, sorry, dat wist ik niet.’

Erica vertrok haar gezicht. Typisch iets voor haar om een flater te slaan.